

g l i g o r h a ș a

ROUA DE PE BUZE

proză scurtă

CORECTBooks

Gligor HAȘA

ROUA DE PE BUZE

- povestiri de dragoste -

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-732-5

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

FRUCTUL OPRIT	2
ÎNTÂMPLĂRI INCREDIBILE.....	15
ALTĂ LUME ÎN ALTĂ VIAȚĂ	24
ȘTIMA APELOR.....	40
ÎNTINERIRE MAGICĂ.....	51
NOAPTEA NEMIREI	59
ROUA DE PE BUZE.....	67
LEGĂMÂNTUL	72
AMOR CU NASTASIA KINSKI.....	84

MOTTO:

„Printr-o iubire se poate ajunge la capătul pământului»

Camil Petrescu

FRUCTUL OPRIT

Nu văzusem marea și eram hotărât, cum, necum, să agonisesc bani în acest scop. Era ultima vacanță de licean și...

— Vii prea de departe și prea pe ocolite. Ți-am spus că pe mine mă interesează fotografia. Nu în întregime, adică toate persoanele care s-au pozat, ci una, căreia dumneata nu-i dai importanță, ori, poate, nici n-ai observat-o.

— Ajungem și acolo. Ai altceva mai bun de făcut?

— Nu, firește că nu, dar persoana aceea mă obsedează. O caut, Dumnezeule mare, de când o caut!

— Ce persoană, frate?! Halucinezi. Ai vedenii. Ne-am fotografiat sub această stâncă șase persoane. Dumneata vezi șapte. Mă îngrijorezi, zău așa!

— Nici chiar așa! Unul din noi doi are vederea slabă ori nu are interesul să vadă. Sunt șapte, cum îți zic. Uite, în spate de tot, încrustată parcă în stâncă, se mai vede o femeie. Nu prea clar, e drept, dar pe mine aceasta mă interesează. O femeie ca aceasta am mai întâlnit o singură dată, în Retezatul Mic. Nu mă înșel, să știi că nu mă înșel. Privește, încearcă să desprinzi din clar-obscurul pozei ceea ce refuzi să vezi. Ei, ce zici? O față ovală, asiatic de ovală, pomeții deplasati către tâmpile, ochii prelungi și nefiresc de mari acoperă jumătate din față...

— Da, parcă întrezăresc și eu un contur, acceptai, tresărind în urma acestei revelații, străbătut de un fior rece. Întrebarea mea izbucni precipitată și îmi trăda emoția:

— În munte, zici? În Retezatul Mic? Află, amice, că fotografia a fost făcută în Făgăraș, sub Moldoveanu, pe Izvorul Mircii. Deci, nu vorbim despre aceeași persoană decât în cazul că amândoi credem în migrarea sau transmutarea sufletelor.

— În Retezatul Mic, frate-meu! Undeva pe traseu, între Godeanu și Gugu. În urmă cu ani. Era studentă. Era într-un grup pe care îl ajunsesem pe traseu. Nu se cunoșteau. Atât cât durează drumul între două popasuri a fost suficient să mă îndrăgostesc far' de leac. De atunci o caut mereu. La un moment dat s-a făcut nevăzută. Ca o nălucă. Ei, ceilalți, nici nu i-au sesizat plecarea. Eu ațipisem. Petrecusem noaptea sus, pe creastă, sub un umăr de stâncă, fiindcă mă prinsese întunericul pe traseu. La popasul despre care vorbeam mă luase somnul. Da, da. M-am îndrăgostit fulgerător, cum se spune. Mai bine zis, mi-am încărcat sufletul cu aleam, cu ceea ce oamenii satelor numesc lingoare, bolirea din dragoste neîmplinită. I-am întrebat pe tinerii din grup. Nu-și aminteau să li se fi alăturat pe traseu vreoaia. „Ați adormit și de bunăseamă ați visat”, îmi zise unul dintre ei.

— Va să zică, așa ai întâlnit-o... Ai întâlnit ființa care... Măi, să fie! Iată că iarăși nu se mai vede. După atâta urcuș, pe o zăpușeală ca aceasta, nici nu e de mirare că batem câmpii.

— Da, așa s-ar părea. Nici eu n-o mai văd. Cine știe ce tehnică sofisticată o fi folosit fotograficul.

Că veni vorba, și dacă nu sunt nedelicat, aș dori să cunosc istoria acestei fotografii.

— Asta și încercasem să fac înainte de a mă întrerupe. A fost făcut cu ani în urmă, în Făgăraș, și nu în Retezat. Dumneata, dacă nu mă înșel, ai făcut pasiune pentru munte de vreo cinci ani. Deci lucrurile nu se potrivesc. E o confuzie, e numai jocul imaginației, e efectul oboselii. Nu ai fi avut cum și unde s-o întâlnești. Dar să revenim la ceea ce istoriseam. Eram hotărât să merg la mare. De un an aveam un coleg cu un statut aparte, ca să zic așa. Un oșean stabilit temporar cu familia în Țara Hațegului. Tatăl său era un fel de antreprenor, organizatorul unei echipe de lucru la pădure. Fiindcă omul acesta era când la Hațeg, când la Oaș, își adusese și o parte a familiei. Ghio, noul meu coleg, se sufoca pur și simplu la oraș. Eram și eu de la țară. Ne-am împrietenit. Când mi-a spus cu cât plătește tatăl său ziua de muncă la pădure și cât câștigă el într-o vară, m-am hotărât. Din micile mele economii, am cumpărat două securi și am prins a aștepta vara.

— Povestea asta lungă are vreo legătură cu fotografia? Dacă nu, te sfătuiesc să te lași păgubaș.

— Are. Cred că are și că te poate interesa. Încep să cred că ceva nu e în regulă cu ea.

— Atunci, scuză-mă și continuă, te rog frumos. Am fost inoportun.

— Așadar, mă hotărâsem. Fusesem contrariat să constat că echipa era alcătuită din câțiva bărbați vârstnici și din mai mult de o duzină de femei, fetișcane și adolescenți. În cadrul ei ierarhiile erau stabilite de ani și ani. Tatăl colegului meu, antreprenorul, era ascultat de toți fără crâcnire, ca un șef de clan. Pe bună dreptate. Era de o mare cinste, avea tărie de caracter și simțul dreptății. Acum iarăși vei fi zicând că îndrug vorbe. Dar numai luând-o cu răbdare, de la capăt, vei înțelege între ce fel de oameni am intrat, ce înseamnă pentru mine vara aceea și fotografia care te interesează atât. Erau oameni aspri și blajini, în același timp, săritori și iubitori de semeni până la sacrificiu. Atât cereau: să nu-i calci pe bătătură. Una, două scoteau cuțitul și chiotul scurt care preceda lovitura. Nu loveau pentru vreun fleac, pentru răzbunarea vreunei vanități deșarte, nu! Ci numai atunci când demnitatea și cinstea le erau lezate. Femeile erau croite pe măsura lor. De aceea, o vreme am trăit printre ei cu simțurile treze, într-o continuă veghe, jinduind la ele, pe de o parte, ca la femeile de o rar întâlnită gingășie, și, pe de alta, cu nota de mister izvorâtă din convingerea că ele prelungesc până la noi matriarhatul din zorii omenirii. Îi stăpâneau pe bărbați ca pe niște păpuși de lut însuflețit, dându-le impresia că ei fac ce vor, până la un punct, la o limită simțită instinctual. În vara aceea m-am convins că mai mult decât la toate femeile lumii la ele funcționa neștirbit instinctul primar al respectului și al temerii pentru cel ce aduce hrana în peșteră și le asigură ocrotirea, sentimentele cele mai puternice născându-se din teama tribală de a nu fi părăsite.

— Să înțeleg că ea, femeia din fotografie, care nu se vede decât atât cât îngăduie un hipnotic joc de umbre și lumini, ar putea fi una dintre acelea despre care vorbești?

— Nu! N-ar exista nici o logică, doar ți-am mai spus. Cum de-ți veni gândul? Să fim înțeleși, că altfel batem câmpii: deocamdată nu vorbim despre aceeași femeie. Despre ei, despre ele, despre

acei oameni relicve, conservați așa din abisale istorii, tot ce ți-am vorbit am aflat pe parcurs, trăind cu intensitate întâmplările acelei veri. Atunci totul era nou pentru mine, neprevăzut, șocant; cu puterea unui curent oceanic veneau spre receptorii ființei mele senzații, informații, trăsături și experiențe insolite, învâlmășite, intractabile, multe, în plan logic.

Convingerile, concluziile, adevărurile s-au delimitat și sedimentat doar la sfârșitul acelei veri și mult mai târziu.

— Iar ne îndepărtăm. Așa nu bănuiesc unde vom ajunge. Să cred că și pe tine te tulbură într-atât această fotografie îngălbenită de vreme? Zău, să mă ia naiba dacă nu am impresia că inexplicabilul din ea ne privește pe amândoi. Așa că, aștept lămuriri. Promițând că nu voi mai pune întrebări.

— Mulțumesc. Deși nu mă deranjau prea mult. Îți spuneam, dar, că pe atunci aveam anii tuturor îndrăznelilor și îndoielilor. Adică acea vârstă când dorințele se împlinesc mai întâi în vis. Doream femeia până la starea de febră, dar mă înspăimânta până și gândul posesiunii ei. Îndrăgostit odată, până la disperare, tratat cu indiferență de o ființă care deja trăia în lumea experiențelor la îndemână, urcam muntele și pentru a uita o mare iubire, pe care astăzi o socot un accident al vârstei, sorocit oricărui bărbat. Pentru Ramona m-aș fi sinucis, dacă asta mi-ar fi cerut ca dovadă a iubirii. Cu prilejul unei excursii la pădurea Silvaș, am surprins-o într-o nimfică scenă de amor cu satyrul școlii de sport. Deci, la starea mea de disperare se adăuga neprevăzutul. Pentru întâia dată urcam în munte. Ne-am întâlnit la gară. Aici ne aștepta camionul. Mai întâi au fost orânduie uneltele, apoi ne-am înghesuit claie-grămadă. M-a surprins coloritul veșmintelor și veselia, buna dispoziție similară cu cea specifică plecărilor în excursie. Mi-am dat seama că oamenii cu care mă asociasem formau o familie, un clan. După o perioadă de stat acasă, pentru făcutul fânului, prășitul porumbului și alte treburi gospodărești specifice verii, se întorceau la al doilea loc al viețuirii lor, așa cum spuneam, cu o bunădispoziție molipsitoare. Cât a durat drumul cu serpentine și hurducături, femeile au horit și au țipurit, iar bărbații au tot închinat la uiege. Stăteam retras într-un colț, copleșit de nou. În grup nu prea existau bariere de vârste. Cântau și fetișcanele cu sâni pârghiți în primăvară cântece deocheate, în vreme ce copilandri se învredniceau la sticla cu palincă. Din când în când, băutura făcea ocol și printre femei. De mine se părea că ar fi uitat, dacă cumva mă și luaseră în seamă. Mă bucuram că sunt lăsat în pace, că nu va să-mi descopere atât de curând nepriceperea, timiditatea, stângăcia. Atunci, tocmai atunci, ca și când mi-ar fi ghicit gândul, o femeie tânără, dar care se aținuse în grupul celor mature, despre care deja aflasem, din glumele bărbaților înfierbântați de tărie, că e văduvă arare purtată pe la biserică, smulse uiaa din mâna unui moșneag, mi-o întinse cu intimitate dezarmantă, ba și stăruie să înghit de câteva ori. A tras și ea cu nădejde, și-a șters cu dosul palmei buzele cărnoase și roșii ca niște fragi mustinde, m-a strâns între sâni pietroși și m-a sărutat prelung și păcătos de fierbinte pentru neștiutoarea și tânjitoarea ființă care sălășluia în mine. Deodată nu mai eram eu. Am cerut unui uncheș uiaa, am înghițit cu grabă și lăcomie, să uit, să mă apăr, să dovedesc jena actului

desacralizat cu atâta bruschețe. Să nu aud râsetul fetișcanelor care mă priveau ca pe un pui căzut din cuib. Am chiuit oșenește, am cuprins-o la rândul meu cu o forță care venea din toate refulările și visările adolescenței mele prelungite și am sărutat-o brutal, dureros, lacom, până ce am făcut-o să țipe, dăruiță, moleșită, înspăimântat de jocul pe care ea îl pornise. Uncheașul și-a luat uiaga și m-a învrednicit cu remarca: «Așe, fecior! Să știe că nu s-or stârpit bărbații!» Cred că abia atunci mi s-a făcut obrazul purpură. Până la cabană nu am mai scos un cuvânt. Gura acelei femei de o frumusețe stranie, sănătoasă ca muntele, cu buzele înmiresmate de toate fructele pădurilor, mă ardea pecetluindu-mă până astăzi cu dorul.

Nu știu dacă interesează să povestesc cum am ajuns, cum neam gospodărit, cum ne-am început munca. Eram bine plătiți. Drept e că nici o muncă precum aceea nu era pentru fitecine. După prima zi aș fi dat bucuros bir cu fugiții dacă n-aș fi tânjit de dorul ei, dacă n-aș fi nutrit nădejdea că sărutul se va repeta, pentru a mă convinge că nu se născuse dintr-o joacă. Așa, am rămas. O zi, încă o zi... La început, zile de iad. Cum văzusem în filmele cu lagărele naziste. Ritm îndrăcit și o scurtă pauză, cât să ne tragem sufletul și să ne înghițim cu lăcomie merindea. La mijlocul zorilor ne trezea Parasca, bucătăreasa grupului și locțiitoarea șefului, care ne vizita din când în când. Prânzul mic îl luam stând în picioare, în jurul unei mese rotunde din fața cabanei. Până la geana de pădure, pe care, prin tăiere, prin curățire, trebuia s-o delimităm de pășunea alpină, urcam câțiva kilometri. Odată ajunși, cei bătrâni făceau semnul crucii, aruncau privirea roată peste munte, scuipeau în palme și acesta era semnul că începea ziua. Securile bărbaților loveau ritmic lemnul tânăr, puiet neștiutor răzlețit din turma- pădure, în ritmul impus de Ion, iar noi, flăcăiandrii, vrând-nevrând, trebuia să-l ținem, fiindcă aici și pe statul de plată eram socotiți bărbați. Munceam încrâncenat și tăcut, lovind cu ură brazii, jnepii, târșurile, la firul ierbii. Ce făceam noi semăna cu niște represalii militare împotriva unor tineri copaci neinstruiți, care, în falange, în coloane, în șiruri, îndrăzneau să treacă granița pădurii, pentru a se înfrupta din pășune. Ceilalți nu se plâneau, deși ziua de muncă avea douăsprezece ore. Coborau poteca la cabană râzând și cântând. Pentru mine luna, marțea, miercurea, joia, vinerea, au fost zile de infern. Sâmbăta se anunța scurtă. Până la amiază. Doritorii puteau coborî în Țara Hațegului, la cumpărături, la film, la horă. Gândul meu era la somn, la odihnă. Îmi amintesc amiaza aceea cu cer înalt și senin, cu aer înmiresmat. Îmi amintesc grupul nostru cu care aș fi putut conviețui până la capătul lumii. Amintirile mele sunt cum nu se poate mai proaspete. Parasca, Mări, Cerana, Ileă au fiert lapte de la stână, au prăjit la jar slănină, au copt în țest bulzi de mămăligă cu brânză. Ghio a împărțit, frățește, tuturor, păhăruțe de palincă aromată cu muguri de ienupăr. Părea că totul se derulează ritualic. Eu am duminicat în silă și m-am culcat devreme. Mai bine zis am căzut ca un olog la pat. Dimineața abia mă țineam pe picioare. Mă trezise Ghio, pentru a-mi face cunoscut că la stână și-a făcut apariția o zână, o frumusețe cum nu mai văzuse muntele, fata baciului de la Uric, elevă la un liceu sanitar. Abia o văzuse, bietul, și se îndrăgostise ca un predestinat de ursite. L-am urmat, abia tîrînd picioarele, la răstoaca unui

torent ce se prăvălea din stâncă în stâncă, unde obișnuiam să ne înviorăm înainte de a începe ziua de lucru. Poteca, bătătorită de noi, stăbătea un zmeuriș. Pe neașteptate, Ghio se lăți la pământ și, cu privirile mărite, îmi făcu semn să mă tupilez și eu. Îmi auzeam bățile inimii accelerate la gândul că am dat peste o fiară sălbatică. Ghio prinse a se târi spre torent și îmi veni inima la loc. Prietenul meu se târa șerpește, cu fața transfigurată de o mare emoție. Prin semne mă implora să nu fac zgomot. La câțiva pași ni se înfățișa un tablou ce-mi va rămâne întipărit pe retină tot restul vieții. Oboseala, febra musculară păreau a fi dispărut prelinse în pietrele pe care ne târam. Da. Tabloul acela, neașteptat, visat, dorit, închipuit cu intensitate de la apariția primelor neliniști și a primelor semne de bărbăție, putea să vindece, dar și să îmbolnăvească. Atât cât durează o clipă, o clipă de bucurie, de intensă plăcere, care e mult mai scurtă decât clipa, mi s-a înfățișat privirilor lacome de femeie două știme, două zâne nefiresc de frumoase în goliciunea lor marmoree și în baia de raze ale răsăritului. Cea aflată sub stropii șuvoiului era mai puțin împlinită, avea părul tuns băiețește și șira spinării arcuită ca toarta unui ulcior. Sâni, potrivii, tremurători, aspri ca merele pădurețe, ridicau sfârcurile arămii către soare. N-o mai văzusem. Nu era dintre ale noastre. O fulgerare de gând îmi spusese, însă, că ea trebuie să fie fiica ciobanului de la Uric, eleva de la liceul sanitar. Cealaltă, Cerana, păcatul înmiresmat, care mă îmbolnăvise cu sărutul ei ispititor ca și mărul raiului pierdut, se afla deasupra stâncii de pe care se prăvălea șuvoiul. Razele soarelui abia născut răzbătea prin luminiș de brazi ca s-o fixeze în cadru cu puterea mai multor reflectoare. Privirea mea nu se putea hotărâ ca să aleagă între cele două. Una era misterul nepătruns, femeia nefemeie, fructul în pârg văratec, pe care, poate, nici o privire pângăritoare de bărbat nu l-a văzut în acea splendidă goliciune; cealaltă era Eva, care cu gura lacomă s-a înfruptat din misterul suprem al vieții, ca să se îplinească la anotimpul culesului într-un buchet de nuri greu de descris. Părea abia ajunsă din rai pe pământ după nedreapta izgonire. Mai lipsea șarpele. Și s-a ivit printre pietre și tulpini de zmeur, unduind la un pas de frunțile noastre, arătând amenințător limba ca pe un șfichiu crăpat de bici. Altă dată aș fi înmărmurit de spaimă ori aș fi luat-o la goană. Acum nici că-i luam seama, iar el s-a strecurat, fâș, fâș, mai departe, crezând că facem parte, ca elemente, din peisagiu. Văzută din profil, Cerana era ciuta din basme, pregătindu-se să se prefacă în zână. Gata, gata să-și ia saltul, se profila zgârcit, dar cu atât mai ispititor, în șputul de raze și vapori. Asupra ei mi-am fixat privirea. Și n-am mai uitat-o. Așa ceva nu se putea uita. Formele sale, prin contrast cu cele ale trupului adolescentin de alături, oscilau între bogăție și zgârcenie. Coapsele, presărate de stropii irizanți, păreau sculptate în lemn de paltin. Sânul, singurul înfățișat privirii mele neobișnuite cu aceste nestemate ale frumuseții feminine, se contura sferoidal, bogat, dar nu exagerat, împlinit, îngustat cât o nuanță, la rădăcină, precum gătuirea unui fruct de păr la întâlnirea cu ramul, aduna către sfârc tot aurul razelor. Am coborât cu părere de rău privirea. Un mijloc ca acela mai văzusem într-un album de artă și era al zeiței Venus din Milo. Pubisul, raiul râvnit al adolescentinelor mele visuri, se contura între coapsele destinate ca o frântură de fagure aurit. Mi se oprise respirația. Trăiam

cu atâta intensitate tabloul încât emanam efluvii de dorințe și energii, fiindcă altfel nu-mi explic cum de ea, Cerana, mi-a simțit prezența, a intuit primejdia sau căderea în profan! Pusă în gardă de antenele unei sălbăticiuni, a tresărit mai întâi. A rotit împrejur privirea, deodată cu corpul, iar eu am văzut, în deplinătatea ei, minunea. Apoi a prins a râde, un râs gălgâit muzical, bucurat de surpriza surprizei noastre. Din câteva salturi a fost peste mine, cu sâni pietroși și grei astupându-mi gura, strivindu-mi pieptul, goală, răcoroasă ca o boare de munte în toi de vară. Și, nu mai știu! Am leșinat, mi-au fost ațâțate simțurile toate până la contopirea cu universul, am visat? Ce s-a mai întâmplat apoi?! Numai după ce s-a ridicat, râzând cu toată ființa, ca în acel râset nelumesc să mă trezesc, numai atunci am simțit usturimea urzicilor cu care, ca pedeapsă pentru pătrunderea mea vicleană în mister, mi-a frecat corpul cuprins de febră. Supliciu pe care îl râvnesc repetat la infinit. Se îndepărtă râzând, unduind în noian de verde forma trupeză cea mai măiestrită, turnată în fragedă carne. Ghio dispăruse fără să-mi dau seama. Liceanca îmbrăcase halatul lung de casă și adăsta la torent, ținând în brațe hainele puține ale Ceranei. Ea, însă, dispăruse în pădure și nu m-aș fi mirat ca a doua oară să mi se înfățișeze în locul ei o zână, o știmă, o vâlvă a muntelui.

A doua zi am muncit cu încrâncenare, într-un ritm îndrăcit, de parcă s-ar fi anunțat sfârșitul lumii, iar munca mea avea să cântărească la judecata de apoi. Dar în seara întâlnirii cu știmele n-am mai căzut în somnul dușilor de pe lume, deși eram chinuit de febră. Trecusem în echipa vârstnicilor numai pentru a fi aproape de Cerana, ființa ce mă scosese din minți cu aroma tare a trupului de femeie. Ea, spre deosebire de mine, știa cât de dulce-amar este gustul unui anume păcat către care de câțiva ani râvneam cu toate resorturile imaginației aprinse de filme și lecturi. Lucram acum alături de ea, de femeia în care viața clocotea fără zăgazuri, fără pudice și ipocrite opreliști, ca, la muncă să devină subit timidă, retrasă în muțenie, refractară la glume deocheate. Numai către înserat, când fuioarele întunericului se nășteau firave prin văi, își slobozea glasul într-un cântec trist, răscolitor, lunatic, într-o tonalitate atât de înaltă încât nu-l cuprindea muntele. Și sâmbăta următoare ziua de muncă se încheiase mai devreme. Ghio, tatăl, urcase muntele cu bunătați: pastramă, pâine proaspătă, vin. După asfințit m-am așezat și eu pe un butuc, aproape de focul aprins în poienița unde Parasca pregătea cina. Bărbații coborâseră la barul cabanei să-și ajusteze gâtleurile pentru cocertul de țipurituri al serii, cu vinars întors. Femeile, în așteptarea cinei, se puseseră pe povestit. Știam că noaptea aceea, singura îngăduită tuturor poftelor, aveau să petreacă până târziu, rămânând treji până la mijitul zorilor. De aceea am primit uiaga cu palincă, pe care, într-ascuns, mi-o întinsese Ghio, juniorul. Nădăjduiam că în ea va să găsesc leacul menit să ostoiască zbuciumul sufletului și furnicarea trupului, furnicare ce nu mai era a urzicilor-crini cu care mă îmbălsămase un duh al pădurii ori al apelor. Chiar la asta gândeam când Parasca, Ileă, Mări, Cerana prinseră a povesti, dându-și rând aidoma canoanelor unui ceremonial paraextatic. Întâmplările relatate, sprijinite pe mărturiile unora dintre cei prezenți, veneau dintr-o lume arhaică, dintr-un spațiu sacru și dintr-un timp primordial, relevând rosturile

unei comunități dispărute și, pe lângă aceea că mă prindeau puțin în mrejele lor, îmi limpezeau mintea aflată de câteva zile într-un fel de veghe a mirării, ajutând-o să pătrundă în esența obiceiurilor, datinilor, legilor nescrise ale unei seminții în mijlocul căreia trăiam și despre care știam atât de puțin. Cele trei femei, de vârste diferite, când luminate, când umbrite de jocul flăcărilor, puneau în vorbe, în gesturi și în priviri cele mai expresive trăiri din câte îmi fusese dat să observ la un povestitor. Văduva tânără, cu sâni pietroși chinuind bluza, cu carnație de paltin mirosind a levănțică și pelin, a salcâm înflorit și a izmă creață, povestea cu privirea înfiptă în întunericul verde uleios al pădurii de brazi. În privirea ei se derulau imagini ca pe un ecran panoramic. Ilea, trecută de cincizeci de ani, aduna cutele obrazilor în jurul ochilor mici, iscoditori, părând a urmări efectul ziselor nu pe fețele, ci în sufletele noastre, fixându-ne pe rând ori de câte ori în calea privirii i se așeza chipul Ceranei. Parasca, între două vârste, frumoasă încă, își concentra trăirile în gesturi, când leneșe, învăluitoare, potrivite unui descântec, când repezite, exaltate, ele însele vorbitoare mai ales prin jocul extraordinar al degetelor. Uite, crede-mă, și acum mi le aduc aminte, fiindcă veni vorba și fiindcă poteca asta duce spre locurile acelea. «Noa», zicea Parasca, «noa numai ascultați cum plânje pădurea după coconii ei pe care i-am scurtat de viață astăzi». În adevăr mi se părea că pădurea de la hotarul pășunii alpine hăuiește și jeluiește cu mii de glasuri. «Că și pădurea, drajilor, are duhul ei de viață, așa ca noi. Acolo unde-i pădure veche, bătrână, acolo stă vâlva pădurii. Când cineva taie pădurea, ea plânje și se tânguie, și se tolvăiește, și câtu-i noaptea de lungă tot vorovește cu glas de om ca să sparie oamenii. Vâlva-i așe, o muiere naltă cât bradu, cu părul până-n călcâie și mândră de boncăluiesc cerbii la vederea ei. Eram eu o fătuță, cât fătuțele aste, așa ca Gherghina, când tot ai noștri au tăiat Pădurea Murgușului. Ce pădure! Oi, ui, muma me! Întunecoasă numaidecât și ziua în amiaza mare îți era urât să treci prin ea, așa pădure urieșe era. Atunci, la tăiere, tăta noaptea a uit pădurea, și s-o tânguit, și o dat zvon ca oamenii. Ca să-i abată din gândul lor, ea ce s-o gândit? Ia să horească pe limba lor, că poate i-o îndupleca. Și s-o pus pe horit așe frumos cum nu s-o pomenit om pe pământ. Noi am lăsat lucrul, că era ziuă, și ne-am dus într-acolo, și am dat cu ochii de ea. Cum vă spusei, era o muiere ‘naltă, cu părul-n călcâie, faină, ca o zână de faină era, și când cânta se tot legăna, așe, ca pădurea. Noi, proști, mai mult de frică neam pus pe țipurit. Ea, cum a dat ochii cu noi, s-o fost dus, învârtindu-se, ca o volbură. Nu se arată des oamenilor. Decât atunci când ei pun gând rău unei păduri. Atunci ia chip de om, uiește și plânje. Cine o dată o aude, s-o terminat uitarea. Iar de cântece nu se mai satură.» «Toată pădurea are vâlva ei, nu numai cele bătrâne», interveni cu glas tainic Ilea.» La noi în sat, sub muntele Negârleasa, că eu sunt moață, dar m-am oșit prin măritiș, era un om, un vânător împătimat, Ion Cioca îl chema. Se tot ducea el la un izvor, în pădure, la pândă. Da'ntr-o iarnă, pe zăpada proaspătă, lângă izvor, vede urme. Da' ce urme! Numa-șe, o singură opincă. Om nu-i, animal nu-i, ce să fie? Cine să umble așe, într-un picior? Și pândă, el pândă până dimineața, când se îngâna ziua cu noaptea. Atunci, iaca viind Vâlva pădurii, sărind într-un picior. El a prins-o, că i-a fost ușor și era un om voinic cât bradul.

Da' ea: «Lasă-mă, Ioane, lasă-mă că am copilași mititei și trebuie să-i cresc. De nu mi-i lăsa, de tine bine n-o fi!» «Cum să ai tu copilași?!» «Așe, bine! Li fac cu oameni la care li-i dragă pădurea.» Dacă a lăsat-o, ea s- a tot dus, sărind. «Să nu uiți vorba, mătușă Ilea», interveni Cerana, privind în inima focului cu ochii ei mari, încercănați, picurați pe iriși cu grăunțe de aur, ochii unei ființe de pe altă lume. «Zicea bună-mea, Dumnezeu s-o ierte, c-a fost avut un frate, Iosif îl chema. El s-o dus cu moșu meu la pădure, în munte. Dacă s-o lăsat seară, moșu-meu a zis: Copchile, tu să nu uiești, auzitu-m-ai? Io mă duc să vânez oarece, dar tu să stai cuminte și să nu uiești, că vine Fata Pădurii și ori te duce cu ea, ori te frânge ca pe-un copăcel. Iosif o fi gândit că-i șagă și nu l-o ascultat. O tot uit și-o horit de frică. Atunci,deodată s-o făcut întuneric mare. El o ieșit din bordei și s-o dus să aducă lemne de foc. Când s-o întors și s-o băgat în așternut, ce să vezi ! O muiere măroaie, da faină, faină, Doamne, cum nu s-o mai pomenit, l-o luat în brațe și s-o drăgostit cu el, așe, copilandru ca ăștia, câtu-i noaptea. El era tânăr nelumit, cum spusei, ca acești noateni care ne iau urma când ne ducem la scaldătoare, și i-o plăcut, și i-o fost dragă. Când s-a luminat ziua și a venit tătânele, ia-l pe flăcăiaș de unde nu-i! S-o dus cu vâlva care l-o făcut bărbat. Fără ea nu mai putea trăi.»

Ascultam cu sufletul la gură. La început am irizat un zâmbet de ironie. Apoi fără să-mi dau seama, m-am lăsat furat într-atât încât am prins a arunca privirea în pădurea întunecată. Ascultam pădurea, îi suspectam glasurile. De aceea nu am reținut tâlcul din vorbele Ceranei. Dacă aș fi luat seama, aș fi înțeles aluzia și amenințarea din ele. Între timp au venit turiști. Un grup de studenți și elevi. Cerana s-a făcut nevăzută, deși tot timpul am stat cu ochii pe ea. Noi veniții la focul nostru erau șapte: trei băieți și patru fete. Cifra nu avea importanță decât pentru mine, fiindcă numai eu am sesizat, la un moment dat, o fată în plus. Da, fata aceea când era, când nu era. Mă cuprinsese îngrijorarea. Istoriile cu vâlve, spiriduși, oameni-lupi, căpcăuni se ținuseră lanț și-mi excitaseră fantezia? Tot timpul fata asta, a patra, o fată mlădie, peste statura obișnuită, dar părelnic fragilă, smeadă, cu ochii mari, adânci și verzi ca lacurile gemene din Retezat, m-a privit stăruitor, de parcă ar fi vrut să mă hipnotizeze, să mă topească în privirile ei. Prezența ei, privirea de iezer rece, chemarea magnetică pe care o emana deodată cu un parfum pe care nările mele nicicând nu- mai întâlniseră până la jocul înceluitor cu Cerana la răstoacă, și încă ceva ce nu pot defini, mă aduseseră în starea pe care ți-o dă insolația, ori rotirea besmetică a unei giruete, care te-a ademenit, te-a prins și nu se mai oprește. Uitasem de Cerana, pentru prima oară după atâtea zile, uitasem ștима cu trup de paltin și sâni ca nucile de cocos din lecturile exotice ale adolescenței. Mă acaparase total noua venită. O priveam stăruitor printre flăcări și, în jocul umbrelor, aveam impresia că făptura ei nu este aeeva, mă mira că a venit odată cu grupul, dar grupul nu sesiza prezența ei. La gândul acesta păru că înțelege ce mă frământă, fiindcă îmi făcu semn discret, aplecând genele-avantai, groase ca frunzele ierburilor de baltă. Eram atât de convins că numai eu o văd, că pentru ceilalți nu există, încât m-am trezit întrebând: Câți sânteiți în grup? Câți vedeți, mi-a răspuns o fată. Acum nu mai sunt sigur dacă am întrebat și dacă

mi s-a răspuns. Nu fusesem nici atunci. De aceea vrusei să mai întreb: Dar ea, ea nu este cu voi?, însă întrebarea mi-a murit pe buze la semnul ei complice. Îndatorată de cuminența mea, mi-a mulțumit cu privirea și zâmbetul. Mi s-a părut că Cerana, emeia care mă ațâțase neomenesc de dulce și de amar cu para buzelor și cu mirosul de trup reavăn ca acela al gliei răsturnate, mă privește de dincolo de pălălaia focului care făcea volute către pădure, că mă fixează prevenitor, vrând a-mi zice: „Numai atât a ținut vraja trupului meu?! Te joci cu focul, băiete, și să nu mă judeci aspru dacă te vei arde fără vindecare!” Cu mare efort mi-am smuls privirea din ochii fetei măslinii, cea artificial frumoasă, ca o poză însuflețită de pe o ilustrată japoneză, frumusețe care izvora mai ales din ochii-iezere și se sporea cu fuiorul smolit al părului lung până la coapse, împletit într-o singură coadă, ca o rădăcină de carpen. Simțeam cum totul în jurul meu se învârtește, se clatină, că începusem a mă afunda în beznele unui leșin uleios, grețos. Pădurea prinsese a ui jalnic, prelung, ca o fată zăludă din dragoste mințită. Uitul pădurii se izbea de munte și se întorcea ca o horire veselă, ademenitoare. Și ceilalți păreau a fi prinși în acest joc nefiresc al firii, dar veselia lor o puneam pe seama băuturii și a focului peste care unul dintre bătrâni tot arunca semințe de ierburi. Printr-un efort de voință am reușit să redevin lucid. Am deschis ochii și m-a cuprins, paralizantă, teama. Nu mă găseam în preajma focului printre conviviilor mei veniți cu povești bizare din alte timpuri și de pe alte meleaguri. Totuși abia mă smulsesem din real, din adevărul palpabil. Acolo, la focul care mai pâlpâia, mi-am fript slănină în țepușă, am ascultat istorii, am văzut-o, șezând turcește, pe femeia care m-a tulburat mai deunăzi cu miroznă de trup. Dar cum se explică faptul că, iată, mă aflam în cabana forestierilor și nu în cabana ocolului silvic? Și pentru ce era zi?! Fiindcă zi era. Asta nu se mai pune la îndoială. Ba chiar era sfârșit de zi, se apropia, cu umbrele cunoscute, înserarea. Eram singur. Probabil că tovarășii mei încă mai erau acolo, sus, în spațiul logodnei pădurii de pin cu pășunea alpină. Ce s-a petrecut cu mine, cum de nu-mi mai aduceam aminte? Desigur, oboseala, munca peste puterile mele, băutura, cu care nu fusesem obișnuit, semințele de ierburi aruncate pe foc, vraja acelor ochi...Care ochi?! Încet, încet prindeam a mă dezmetici, buimăceala se împrăștia ca o ceață ușoară; îmi aminteam mai ales cu memoria ochilor întâmplările din noaptea de sâmbătă. Focul, cina, plecarea bărbaților la cabană, fantasticele istorisiri ale oșencelor. De noii veniți îmi aminteam vag, incert, tulbure, iar despre „a patra” nici atât. Când reconstituirea ajungea până la ea, se ridica un fel de zid verde și mă simțeam iarăși prins în vârtejul giruetei, cu aceeași senzație de leșin și vomă, încât îndepărtam imaginea, frântura de amintire ca pe o mare primejdie. Nu izbuteam pe deplin. Mai rămâneau arzători, chemători, doi ochi verzi, nefiresc de mari și de adânci, cu valuri de iezere aprinse la ceasul când razele răsăritului joacă pe oglinda de ape abia trezite din somn. Bănuiesc că am adormit iarăși, ori chiar dormeam visând că sunt treaz, altfel nici că se putea, cum să se poată când ea, Cerana, ori a patra, ori Fata Pădurii se afla lângă priciul pe care zăceam. Totuși, eram treaz, ori în stare de veghe, la porțile somnului, fiindcă din dreapta cabanei, din direcția celeilalte cabane se auzeau glasuri. Chiar am recunoscut vocea unora din grupul

venit la foc. Mi-am concentrat atenția. Din conversația lor am tras concluzia că aventura pe care o trăiam începuse cu o zi în urmă, că ei abia se înapoiaseră de la Tăuri, unde-și petrecuseră noaptea de duminică. Însemna, deci, că era luni, că de când mă cufundasem în somn și uitare trecuse o zi, o noapte și încă o zi. Fereastra era deschisă. Mi-am încordat auzul. Mi s-a părut că vorbeau despre o necunoscută, despre EA, despre a patra. Așadar, exista. Nu era nălucire. Nu era creația minții mele sub starea de febră. M-am bucurat, fiindcă avusesem la un moment dat impresia că mintea mea o luase razna. „Nimenia n- a rugat-o să ni se alăture”, zicea o fată, cu voce pițigăiată și rea. „Sergiu nici nu i-a luat seama. I se tot vâră în sufletele și doar era evident că noi eram împreună.” „Nu era un motiv suficient s-o părăsim în situația aceea”, se auzi un glas catifelat, care îmi aminti de blonda tăcută a grupului. „De ce?! Tu chiar crezi că nu mai putea să meargă? Sunt convinsă că entorsa aceea a fost inventată anume pentru ca Sergiu să rămână cu ea.” „Totuși, Sanda dragă, te superi, nu te superi, ne-am purtat ca niște imbecili. Dacă nu cumva și mai urât. Să ne punem în situația ei. Poate cu adevărat nu izbutea să mai continue drumul.” „Mă mulțumesc cu situația mea, dragă. Știind că atât de lesne va să te scurme părerea de rău, de ce nu ai rămas?” „Mă gândesc că va avea norocul să fie găsită de alți turiști. Suntem în plin sezon montan, formulă, evaziv, același bărbat sau, poate, altul, fiindcă vocile se estompau din pricina plutirii mele între somn și trezire.

Am înregistrat zgomotele pregătirii de plecare, o ușă trântită, un termos scăpat jos, un olario vesel. Am sărit din pat. M-am îmbrăcat cu înfrigurată grabă. De pe polița de la intrare am luat ce mi-a căzut sub privire: pâine, brânză, un termos cu ceai, și am prins a alerga pe scurtătura care întretăia poteca de creastă. Abia în potecă am simțit la spate, făcută sul, pătura de camping și m-am bucurat. Curios este, amice, că nu mi-am pus întrebarea unde mergeam la acel nepotrivit ceas al înserării. Nimic din ce mă privea nu avea importanță. Important era numai să ajung acolo, pe poteca de creastă, la Custura Peleagăi, unde mă chemau, arzând rece, doi ochi verzui și adânci ca două iezere. Atunci când mă împresuram pânzele nopții, o noapte ce se vestea adâncă și umedă, cu cer coborât pe pământ, pădurea prinsese a se rări. Eram learcă de sudoare, picioarele mă purtau fără voința mea, aveam febră, desigur, halucinam, poate încă mă mai aflam cufundat în somnul acela prelung și ciudat, nu știam, nu-mi dădeam seama. Mai târziu am gândit la toate acestea, reconstituind un înșelător scenariu. Și totuși, este atâta adevăr în trăirile acelea încât aș greși trecându-le în spațiul visării, într-o zonă onirică ce însoțește existența noastră. Oricât aș încerca și astăzi să le limpezesc, nu le pot așeza clar, de o parte și de alta, în cântarul dublei mele ființe de atunci. La un moment dat, poteca îngustă, adâncită de șuvoaie, trecea printre pini bătrâni ce păreau că se aliniază la stânga și la dreapta, venind către mine și realizând acea impresie de fugă în urmă a pomilor priviți din mersul trenului. Care cum ajungea în dreptul meu avea cât o fulgerare de clipă, chipul ei, al celeilalte, pe care am convenit să o numesc A Patra. Dacă am avut sau n-am avut la mine lanternă, nici de asta nu-mi aduc aminte. Cert este că nu am rătăcit poteca, lucru care lesne s-ar fi putut întâmpla și ziua, din pricina meandrelor

printre jepi. Mergeam și tot mergeam, și drumul nu se mai termina. Ar fi trebuit să fi ajuns demult la pășunea alpină, sau chiar pe creastă. Cu toate acestea mergeam, mergeam mereu când prin pădure de pin rari, când prin pădure de jepi și, din loc în loc, copacii alergau spre mine ca dintr-un tunel al timpului, luând aceleași înfățișări de vedenii care, ajunse în dreptul meu, încremeneau, după ce schițau un semn de taină, de complicitate.

Numai atunci când noaptea a început a da spre zi s-a terminat nefireasca pădure. Abia acum mă cuprinsese, subit, teama, teama de ea, de fata după care alergam. „Doamne, Dumnezeule, am zis, ce caut eu aici, cum am ajuns aici, ce se întâmplă cu mine?!” Se vede că istorisirea despre flăcăul răpit de vâlva pădurii fermenta în subconștientul meu, că mă aflam sub puterea unor forțe malefice, fiindcă am prins a hui: UiiUiuiuuu, mă! Dar, te rog să ascuți și să reții, dacă te mai interesează, pentru că nefirescul, nelumescul întâmplărilor mele de abia acum începe, uitasem de sfatul pe care bătrânul îl dăduse feciorului: să nu huiască, să nu tulbure la ceas de somn pădurea și muntele. Poate că din această pricină se terminase deodată pădurea de pini și de jepi. Ultimul pin, aflat la o depărtare de câțiva pași, spre stânga potecii, se înveli deodată într-o lumină mai albă și mai puternică decât cea a fulgerului globular, deși cerul era senin ca oul, luând chipul fetei care, când ne iese, când nu ne iese la numărătoare. Mlădie, naltă, cu fața smeadă, asiatic ovală, dominată de ochii oblici imenși. Se conturau din perdeaua de întuneric buzele, mai ales buzele cărnoase, zemoase ca zmeura în fermentație, dezvelind dinții albi, albi, ascuțiți, de lupoaică tânără. Acum mă dumiream. Ochii ei fuseseră punctele luminoase după care mi-am târât, lunatec, pașii, și așa am ținut prin întuneric poteca și am ajuns aici. Incertitudini mai dureroase ca atunci nu am cunoscut. Închipuie-ți, fata întrupată din trunchiul pinului singuratic, prin acea revărsare de lumină, de materie cosmică, mi se părea a fi când nou venita care mă sfedelise provocator cu privirea la focul unde începuse aventurile mele, când Vâlva trăitoare din adânce timpuri, când Cerana, femeia care mă împărtășise pentru întâia oară cu toate tainele și darurile trupului tânăr de femeie începută. M-am apropiat, cu brațele deschise, ca pentru o îmbrățișare care se repeta. Avea trupul gol și părelnic verde. Ședea pe colțul de stâncă unde fusese pinul. Mă privea cu ochii măriți, în care se putea citi surpriză, mirare, buimăceala ieșirii din somn. Din somnul materiei. Avea părul lung, lung, de un negru uleios, rășinos, iar pielea, cum spuneam, albă cu umbre verzui, netedă, pufoasă, proaspătă ca miezul de tomată culeasă în zori. Părea a nu se sfii de goliciunea trupului său. Iar eu, tot cu nevinovăție de sălbăticiune, constatam că sunt gol așa cum va fi fost întâiul strămoș. Nu observasem nici când ea îngenunchiase în fața mea, hieratic, cucernic, dar și păcătos de senzual. Ochii înălțați către mine mângâiau și cerșeau și milă, și dragoste, și păcat. M-am aplecat, am ridicat-o cu ușurință de parcă amândoi am fi fost prinși într-un balet cosmic, al imponderabilității. Am apropiat-o de mine. Nu mai realizam unde mă aflu, spațiul, peisajul nu-mi erau cunoscute. În aer plutea un fel de senzualitate lascivă, trândavă și atât de materială încât îmi amintea de o plapumă cu fulgi. Atingerea ei era aidoma aceleia pe care o simți când, venind din gerul iernii de afară, intri într-o

baie cu apă caldă. Limba ei fierbinte, buzele mătăsoase îmi dezmierdau trupul într-o infiorare de a cărei intensitate, numai amintindu-mi, mă cutremur și mă încarc cu dorinți care niciodată ca atunci nu-mi va fi dat să trăiesc. Părul, uleios și greu, vălurea peste mine, fiindcă, prietene, de acum nu mai eram în picioare și nu-mi explic cum a ajuns să o aștern peste mine. Când apropiindu-ne trupurile fierbinți, când despărțindu-le, mângâindu-ne dureros și stârnindu-ne, când alcătuind un singur trup, când două, ca într-un acvariu cu pești exotici, când tăcând ca de o mare vinovăție, când zbierând de durerea unei neomenești plăceri, dar mai ales oftând de prea plinul trăirilor și slobozind icnete de patimă amânată, până ce m-a întors cu ușurință peste ea, ca și când trupul meu ar fi devenit imaterial. Suprema plăcere, acea clipită de secundă repetată într-un dumnezeiesc minut în care preferi să mori, pentru a te pulveriza, cel puțin cu sămânța, în Universul Tatăl, nu a semănat cu niciuna din cele pe care, ulterior, le cunoscusem cu celelalte femei. Mă mir, crede-mă, mă mir cum de i-am putut supraviețui, cum de nu m-am aprins vâlvătaie, devenind și rămânând flacăra, adică forma cea mai pură, mai alambicată, mai dumnezeiască a prozaicei noastre materii

Stătea întinsă lângă mine. Ca în pânzele flamande cu nuduri lascive, numai că acela pe care îl aveam alături părea să nu fi cunoscut ceea ce noi numim păcat. Tremura. Iar eu îmi dădeam seama că temperatura scăzuse brusc. M-am aplecat asupra aceluia trup imposibil de descris așa încât să nu cazi lamentabil din sacru în profan. I-am mângâiat, mai bine zis i-am căutat granițele ochilor de știmă, malurile unor iezere săpate în misterul frunții. Plângea. Un plânset sec, asemănător aceleia de la capătul ultimei nădejdi. I-am gustat lacrimile, i-am sorbit gura și am aprins iarăși focul de patimi și iarăși mi-am dorit să mor atunci, în acea cosmică fulgerare a plăcerii care m-ar fi putut face nemuritor. Nu mai știu când ne-am învelit în pătura adusă de mine, ca să nu ne dedăm iarăși uitării, moleșiți de nesomn, de febra căutării și dăruirii, de bolta înaltă cu un coviltir de stele, care nu-mi era cunoscut, nu mai știu dacă am adormit sau ne-am pulverizat în univers ca să ne alcătuim iarăși odată cu zorii. Nu mai știu nimic din ce a fost realitate ori visare, nu mai știu sigur nimic din ce s-a petrecut înainte de răsărit, de explozia brutală a luminii în munte. Vag îmi dădeam seama că ce se petrecuse și se petrecea cu mine era dincolo de ființa mea, venind din trecut, din taina tainelor, pe care nu o întâmpinasem pregătit și știutor, ci numai visător și doritor. Eram buimăcit, desprins de realitatea imediată ca și când abia m-aș fi înapoiat din depărtate spații stelare. Mă simțeam, crede-mă, pătruns de mirozna reavănă a brazdelor răsturnate pentru însămânțatul de primăvară, miroznă cu care mă contaminase pentru tot restul vieții Cerana, văduva tânără, cu trupul de paltin. Atunci, acolo, în aerul rarefiat al înălțimilor, sub privegherea a doi ochi cât două iezere, am devenit cu adevărat bărbat. Împărtășit întru femeie. Blestemat să o doresc mereu, să nu o pot uita o clipă, să o mângâi părelnic în toate visele mele erotice, care se înmulțesc odată cu înaintarea în ani. Să o am ori de câte ori posed o femeie.

E signurul lucru ce s-a petrecut cu mine în vara aceea și în toți anii pe care i-am mai trăit apoi.

Pe care cu atâta stângăcie ți-l povestesc. Tocmai pentru că mi se pare a fi fost o experiență nelumească, experiență care nu are și ar fi nedrept să aibă memorie. Mă trezisem în cabana forestierilor, pe priciul meu din scândură negeluită, păstrând mirosul tare de rășină de brad. Plângeam. Înăbușit. Cu jenă la început, cum se plânge din mândrie rănită. Dezlănțuit, apoi. Fără ipocrize oprești. Când mi-am ostit plânsul și mi s-a limpezit privirea, abia atunci am prins a trăi în real. Pe marginea patului meu, îmbrăcată sumar, amirosind a toate florile de munte și de câmpie în devălmășie, ședea Cerana. „Ei, ți-a trecut? Am tras o spaimă! Doamne, Dumnezeule, cine și-ar fi putut închipui că mai sunt pe lume și bărbați ca tine?! Se vede că mi-a fost sortit să port cu mine ispita și păcatul. Dar și tu, zău, ai căutat-o cu dinadinsul. Nu mai era chip să scap de tine. Ce era să fac?!”, mă certă șăgalnic, râzând ca să dezlege ropotele unui torent de munte. Am închis și am deschis ochii. Și, mirare! Cerana nu mai era. Lângă mine, sub pătura aspră, dormea profund fata din munte. Cea care se vede și nu se vede în fotografie. Iar eu, liniștit, împăcat, doritor să nu alung visul, dacă numai vis ar fi fost să fie, am coborât pleoapele. Îmi era bine. Un bine cu care nu m-am mai întâlnit de atunci. De fapt, eram un altul. Levitam, mă simțeam de parcă-mi schimbasesm pielea ca șarpele, devenind un inițiat în cele omenești. Eram bărbatul care nădăjdusesm să fiu. Sortit să simt mereu mirozna de trunchi reavăn de paltin, de pelin de mai, de garofiță de munte și de izmă creață. Ieșind din vrajă, am îmbrățișat trupul fierbinte, pietros și iarăși m-am împărtășit din toate formele unei feminități îmbobocite decurând. „Ar trebui să pleci. Sau măcar să-ți păstrezi vlaga. Ceea ce am făcut, ceea ce facem noi e prea mult pentru tine.” Am ascultat sfatul. Când m-am trezit, nu mai era. Decât doar în închipuire. Ca în poza aceasta. „Te înșeli sau vrei să mă înșeli. Am cunoscut-o și eu. Am trăit aiudoma experiența ta. Tot aici, în munte. Și atunci, da, și atunci, totul a început de la foc. Ca să se îplinească într-un spațiu pe care nu pot să-l descriu.” Dar dumneata ai reușit. Ești mai fericit decât mine. Bănuiesc că suntem de aceeași vârstă. Ai putea să-mi împrumuți pentru un timp fotografia. Nu îți închipui cât m-ai îndatora. O caut de douăzeci de ani. Crezusem că visez. Chiar prinsesem a mă obișnui cu gândul că fusesem pradă unui miraj. Dacă noi doi am cunoscut-o așa, o vor cunoaște și alții. Gândul acesta mă înnebunește. Cerana...Cer... Ana...Uite că-mi amintesc. Așa zicea că o cheamă. Numai că din istorisirea dumitale reieșea că cealaltă... Cred că am făcut o insolație. Oricum, îți mulțumesc. Deși te urăsc. Am prins a te urî. Cred că e mai bine să ne despărțim, domnule. Nu ai impresia că întâlnirea noastră în acest pustiu de munte nu a fost rodul întâmplării?”

Zadarnic am aprins foc în noaptea aceea. Zadarnic am așteptat. E adevărat că în aer prinse a pluti un fel de senzualitate lascivă, trândavă, răscolitoare, materială. Auzeam în somn muzica sferelor. Am visat până în zori cu fata baciului de la stână, iada văzută la scădat, eleva de la liceul sanitar ce abia se pârguia femeie.

Baleia - Râu Mare Retezat

ÎNTÂMPLĂRI INCREDIBILE

Ninge. De trei zile ninge molcom, statornic. Urcăm în șir, călcând unul pe urmele celuilalt. Orizontul coboară în fața noastră, la câțiva pași. Dincolo de linia lui domnește, misterioasă, bezna, tăcerea albă. Cerga de zăpadă este atât de afânată, de imaculată, de ispititoare încât te cheamă să te afunzi sub ea și să te îneci cu atâta alb. Muntele pare că geme sub tăcere și povara zăpezilor. În răstimpuri, când fulguiala cerului se mai ostoiește, orizontul se îndepărtează ca la o zvârlitură de piatră, încât poți ghici meandrele potecii prin pădurea de jepi. Acum se văd, proaspete, și urmele jivinelor, coborând către pâraul Iarului care și-a ostit cântecul în chingă de gheață. Câinele pădurarului le amiroase, schiaună, dar nu se îndepărtează. Pe măsură ce ne apropiem de Refugiul Zârnurilor, coboară înserarea. Și, odată cu ea, neliniștea, îngrijorarea. În pofida sfaturilor pădurarului, am plecat de la cabană destul de târziu. Tovarășii mei, neobișnuiți cu ritmul, fură scurte popasuri, inventând transparente motive. Moș Săvu nu se oprește și ei sunt nevoiți să grăbească, așa încât mersul pe poteca șerpuită, care urcă, urcă mereu, se alcătuieste din obositoare ruperi de ritm.

Ne dăm seama că urcarea muntelui, în această parte a anotimpului, și pe o astfel de vreme, este curată nebunie. Fusesem conștienți de asta atunci când ne pregătisem pentru drum. Oameni în toată firea, nu putusem înfrâna dorința de a vedea cu ochii noștri, de a ne convinge dacă năluca, dacă misterioasa vâlvă a pietrelor există. Mai bine zis, doream să descoperim cauza stării de spirit sau cauza naturală din care ea se întrupează din când în când, născând în mintea unor oameni ca Moș Săvu sau cabanierul Costea fantasmă și temeri. Din echipa care realizase documentarul despre cocoșul de munte mai rămăsesem trei, hotărâți să petrecem aici revelionul. Povestea incredibilă, care ne atrăgea pe o astfel de vreme către Muntele Iorgovanul, o mai auzisem, cu doi ani în urmă, la refugiul de la Câmpușel. O considerasem izvodirea unor minți simple, potrivită și necesară pentru serile lungi, la gura focului, într-un loc izolat ca acesta. Pe pădurarul Săvu îl cunoșteam bine și puneam preț pe vorbele sale. Aseară, însă, mă gândisem că odată cu vârsta... Sau, poate, se învoise să accepte existența nălucii numai ca să facă plăcere ortacilor săi, pădurarii de peste Oslea. Acum, abia mai puteam ține pasul în ritmul stabilit de pădurar, îmi era milă de tovarășii mei, neobișnuiți cu muntele, și, de ce să nu recunosc, îmi era teamă. Puteam rătăci poteca, puteam trece pe lângă refugiul râvnit, puteam sfârși prostește în prăpastia Găuroaia, pe care o știam la doar câțiva metri în dreapta noastră. Am fi putut să ne întoarcem. Moș Săvu chiar ne sugerase ideea, dar Nichita și Viniciu nici că voiau să audă. La anii lor, imaginația putea cunoaște combustii aberante și nu m-aș fi mirat dacă ar fi pornit singuri la drum.

Într-un fel, mă simțeam vinovat, responsabil de tragedia ce ar fi putut să se întâmple. Temerea era sporită de pânzele înserării care coborau grele, materiale, palpabile. Naiba mă pusese să trag cu urechea la sporovăiala pădurarilor, în loc să mă duc la culcare sau să-mi văd în continuare de ulcica

durdulie cu mied cald de afine. „Fi-ți atenți”, le- am spus prietenilor mei, „fi-ți atenți și uimiți-vă de imaginația acestor oameni. Pe unii ca aceștia i-aș fi consultat pentru un scenariu de film dedicat misterelor muntelui.” Așa că ne-am apropiat scaunele, părănd a căuta căldura căminului burdușit cu butuci și nu noimele conversației lor. „Sunt om în toată firea, moș Săvu”, zicea pădurarul între două vârste, cu căciulă miștoasă de sub care sfredeleau doi ochi ca de viezure. „Cunosc urmele jivinelor de pe când eram atâtica. Am crescut aici, în munte, știu basmele celor bătrâni, însă de astă dată am văzut, am văzut cu ochii mei. La locul numit Fata Iarului, o nălucă, având de două ori statura unei femei, cu fața către Iorgovanul, cânta, unduindu- se ușor, ca o boare, ca un fuior de ceață. Nu atât vedenia, cât cântecul ei m-a țintuit locului. Mi se retezaseră picioarele, mă vlăguisem, dar nu de spaimă, ci dintr-o pricină pe care nu știu cum s-o spun. Cântecul ei era un plânset, un geamăt molcom și neîntrerupt, ca dintr-o pădure de fluiere și de naiuri, ceva asemănător mai auzisem doar în vis, într- un obișnuit vis al meu, din copilărie, cu alte tărâmurii, cu zâne și zmei. Nu știu cât a ținut cântecul acela și nici cât am rămas neclintit pe șteiu de la Jepii Urșilor. Când m-am dezmeticit și am izbutit să-mi urnesc picioarele, vedenia dispăruse. Cântecul mai răzbătea, pierdut, tot mai pierdut, de dincolo de Culmea Iorgovanului. Teama, adevărata teamă m-a cuprins abia atunci când am ajuns la izvor, la izvorul Fata Iarului. Apa înlemnise, părea înghețată, dar nu înghețase, curgea și părea că nu curge. În jur, zăpada era bătătărită. O urmă mare, una singură, de la un singur picior, ducea către Iorgovanul. Intre timp, vârful muntelui se acoperise de păclă. O tăcere nefirească se așternuse și mi se părea că din ea, din liniștea aceea se năștea cântecul-plânset. Asta mi s-a întâmplat mie astăzi, în vreme ce coboram de la Stănuleștii Mari și orice mi-ați zice eu cred că muntele are multe taine de nepătruns și că poveștile ălor bătrâni sunt pline de noimă.”

Unul dintre pădurarii de peste munte răscoli jarul. Un snop de scânteii, ca un roi de albine, se stârni, părănd a căuta matca. Moș Săvu tuși în căutarea vorbelor și zise cu glas scăzut: „Eu te cred, Tibule. Muntele are un duh, un suflet al său și are ființele sale, spiritele sale, fie ele Nemire, Vâlve, Zgrimituși sau Spiriduși. Altfel nu se poate gândi la rosturile lui, din care rosturi, atâtica dacă ieșim, suntem amarnic pedepsiți. M-am întâlnit și eu cu Vâlva Muntelui și, dacă trăiesc, ei îi sunt dator.” „Tu, Tibule, îi fi fost ostenit, de bunăseamă, drumul de la Stănuleștii Mari la Izvorul Iarului este lung și anevoios. Albul zăpezii, singurătatea, aerul tare, jocul păclelor...mai știi?! Și eu trăiesc în munte de când mă știu, dar niciodată nu...” „Minunile, nea Săvu, tainele lucrurilor, nu se dezvăluiesc oricărui. De ce, spre o pildă, unul are harul cântatului, altul, pe acela al cititului în stele?! Uite, de n-ar fi acest potop de zăpadă eu te-aș lua cu mine, acolo sus, la Fata Iarului, să dezvelim urmele” „Venim și noi, se grăbi Viniciu, așteptăm să se mai ostoiască vremea și tragem un film de senzație. Ce zici, Tudore, nu-i o idee?” M-am învoi și, iată, acum îmi pare rău. Am pornit la drum târziu, tot așteptând să se oprească ninsoarea, să se limpezească cerul. Bătrânului pădurar îi dă ghes inima să urce, să se convingă și, poate, nu numai atât. Altfel de unde atâta forță, ritmul acesta, tăcerea și taina cu care pare împresurat. „Eu